

OS - 1 / 11

**SIRI PANDUAN
KENEGARAAN**

**PERPADUAN
MASYARAKAT
BERBILANG KAUM**

Penyusun:

ZARINA SYUKOR

PENERBIT PINANG SDN. BHD.

**PENERBIT PINANG
SDN. BHD.**

No. 10, Blok A, Lot 778,
Jalan Subang 4, Subang
Light Industrial Park,
47610 Subang Jaya,
Selangor Darul Ehsan.
Tel : 03 - 5637 7846
Fax : 03 - 5637 7826

© Penerbit Pinang Sdn. Bhd.
Cetakan pertama... 2005

**AMARAN ATAS HAK
CIPTA**

Semua hak cipta terpelihara.
Sebarang bahagian dalam
buku ini tidak boleh
diterbitkan semula atau
dipindah dalam sebarang
bentuk atau dengan sebarang
cara, baik dengan cara
elektronik, mekanik,
penggambaran ataupun
sebaliknya tanpa izin yang
bertulis terlebih dahulu
daripada Penerbit Pinang
Sdn. Bhd.

305 7000105

ptp.

Dicetak oleh:

Percetakan Tatt Sdn. Bhd. (270721-D) 105-8000656

31 MAR 2005

NASKAH PEMELIHARAAN

PERPUSTAKAAN NEGARA MALAYSIA

APB

KANDUNGAN

MEMBINA PERPADUAN SEJATI	1
ISU DAN MASALAH PERPADUAN	8
MEMUPUK PERPADUAN	22
HARI PERPADUAN	40
PERPADUAN DAN KEMAJUAN	45
GLOSARI	52
SOALAN	54

Perpustakaan Negara Malaysia
Data Pengkatalogan-dalam-Penerbitan

Perpaduan masyarakat berbilang kaum / penyusun Zarina Syukor.

(Siri panduan kencgaraan)

ISBN 983-055-571-2 (set)

ISBN 983-055-577-1

1. Ethnology--Malaysia. 2. Malaysia--Race relations

3. Malaysians--Social.

1. Zarina Syukor. II. Siri.

01168033

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

MEMBINA PERPADUAN SEJATI

PENGENALAN

Bagi sesebuah negara yang berbilang bangsa, perpaduan kaum memainkan peranan yang cukup penting dalam memastikan wujudnya kehidupan yang aman damai dan saling menghormati antara satu sama lain.

Jelasnya, jika perpaduan tidak wujud, sudah pastilah menimbulkan pelbagai masalah yang jika tidak ditangani akan memberikan kesan buruk dari segi ekonomi, politik, mahupun sosial.

Berbanding negara lain di dunia, Malaysia sering dijadikan model terbaik sebagai negara yang dapat mengekalkan perpaduan antara kaum. Ini dapat dilihat di mana keharmonian di negara ini sentiasa wujud meskipun wujud pelbagai kaum dan agama yang berbeza-beza.

Lebih membanggakan lagi, setiap kaum sentiasa menghormati budaya dan kepercayaan bangsa lain dan tidak kurang pula yang cuba mempelajari budaya bangsa lain.

Apa yang pasti, perpaduan yang dicapai kini bukanlah semudah yang disangka. Sejarah telah mencatatkan peristiwa 13 Mei 1969 telah meninggalkan kesan pahit yang cukup mendalam di kalangan masyarakat di negara ini hingga menyedari pentingnya perpaduan dan interaksi antara kaum.

Umumnya, perpaduan negara membawa maksud satu proses yang menyatupadukan seluruh anggota masyarakat dan negara menerusi **ideologi** negara supaya setiap anggota masyarakat dapat membentuk identiti dan nilai bersama, serta memiliki semangat kebangsaan yang tidak berbelah bahagi.

Pencapaian semangat kebangsaan, identiti dan nilai bersama di kalangan rakyat di negara ini dapat dilaksanakan melalui penerimaan serta kepatuhan terhadap ideologi negara, iaitu Rukun Negara.

Rukun Negara yang diisyiharkan pada 31 Ogos 1970 merupakan ideologi kebangsaan bagi negara ini.

Ideologi kebangsaan jelasnya sangat penting bagi mewujudkan satu semangat dan cita-cita yang sama. Ini secara tidak langsung dapat mengeratkan perpaduan negara menerusi semangat, cita-cita, identiti dan nilai-nilai yang sama.

Sehubungan itu, perpaduan boleh dicapai menerusi dua cara utama iaitu integrasi dan asimilasi. Integrasi ialah satu proses bagi mewujudkan satu identiti nasional di kalangan kumpulan yang terpisah dari segi sosial, kebudayaan, ekonomi, dan politik.

Manakala asimilasi pula merupakan satu proses golongan minoriti yang diserapkan melalui perkahwinan campur dan sebagainya ke dalam kumpulan etnik yang lebih besar.

Sesungguhnya, perpaduan di kalangan masyarakat harus dipupuk sentiasa dan berterusan agar kita dapat hidup dengan harmoni serta mengelak berlakunya perbalahan serta pergaduhan yang boleh merugikan semua pihak. Sesuatu yang jelas, keamanan dan perpaduan kaum yang erat dapat membantu pertumbuhan ekonomi negara.

Rakyat berbilang kultur yang bersatu pada dapat menjamin kestabilan negara yang berkekalan.

Pepatah ‘bersatu teguh bercerai roboh’ harus dijadikan pegangan semua individu. Justeru, segala tindakan yang diambil harus difikirkan semasak-masaknya supaya tidak mendatangkan kesan yang negatif kepada orang lain.

PENGAJARAN 13 MEI 1969

Di kalangan generasi terdahulu, peristiwa hitam dalam sejarah negara yang berlaku pada 13 Mei 1969, meskipun telah lama berlalu namun ingatan kepada peristiwa itu tetap segar.

Peristiwa itu juga telah mencatatkan sejarah yang tersendiri dalam sejarah negara ini kerana membabitkan pertelingkahan kaum ketika tahap yang amat serius.

Peristiwa 13 Mei 1969 tercetus akibat perasaan perkauman yang diapi-apikan oleh pihak-pihak yang tidak bertanggungjawab semasa dan selepas berlangsungnya pilihan raya 1969.

Jelasnya, semasa kempen pilihan raya 1969, pelbagai **isu sensitif** telah diungkitkan oleh tokoh-tokoh politik yang tidak bertanggungjawab. Kedudukan orang Melayu dan bahasa Melayu telah dicabar serta hak kerakyatan orang bukan Melayu dipersoalkan.

Lebih teruk lagi, segala usaha yang dijalankan oleh pihak kerajaan dianggap oleh orang bukan Melayu sebagai usaha untuk kepentingan kaum Melayu atau golongan Bumiputera sahaja dan kaum-kaum bukan Bumiputera tidak dipedulikan.

Meskipun tuduhan yang dilemparkan tidak benar, isu-isu sensitif ini acap kali diperdebatkan yang akhirnya telah berlarutan sehingga tercetusnya rusuhan perkauman pada 13 Mei 1969 yang mengakibatkan kehilangan nyawa dan kerosakan harta benda.

Rusuhan yang berlaku ini harus dijadikan iktibar kepada setiap rakyat di negara ini. Sesungguhnya ia tidak mendatangkan sebarang faedah kepada kaum-kaum yang terlibat.

Selepas berlakunya peristiwa hitam itu, pihak berkuasa telah mengenakan perintah berkurung yang ternyata menyusahkan semua pihak, merugikan perniagaan, dan menjelaskan ekonomi negara.

Antara pengajaran penting daripada Peristiwa 13 Mei 1969 yang dapat dipelajari bersama ialah:

- i. Rusuhan yang berlaku menguntungkan musuh-musuh negara seperti puak-puak komunis dan anasir **subversif** untuk mencetuskan keadaan huru-hara dengan harapan untuk menggulingkan kerajaan yang ada.
- ii. Perlu diadakan suatu dasar perpaduan masyarakat yang dapat dijadikan pegangan dan panduan bagi masyarakat Malaysia untuk hidup aman antara satu sama lain.
- iii. Perpaduan sukar dicapai jika sebahagian besar masyarakat hidup dalam kemiskinan. Justeru, kerajaan telah memperkenalkan dasar yang pragmatik iaitu Dasar Ekonomi Baru (DEB). DEB mempunyai matlamat serampang dua mata iaitu membasi kemiskinan dan menyusun semula masyarakat supaya setiap kaum tidak lagi dikenali dengan fungsi ekonomi masing-masing. Apa yang pasti, DEB tidak bertujuan untuk merampas kekayaan kaum lain tetapi ia bertujuan untuk merapatkan jurang perbezaan antara golongan miskin dengan golongan kaya. Jurang kehidupan yang dirapatkan mampu mengelak rasa permusuhan terhadap sesuatu kaum yang lebih berjaya.
- iv. Peranan bahasa kebangsaan sebagai alat perpaduan amat penting. Oleh itu, bahasa kebangsaan telah diajar dan digunakan dengan meluas di sekolah, maktab, institusi pengajian tinggi, dan sebagainya. Meskipun bahasa kebangsaan ditekankan dalam penggunaannya, namun kedudukan bahasa ibunda kaum lain tidak disebat.
- v. Setiap rakyat perlu menghormati antara satu sama lain. Tidak kira kaya atau miskin, setiap rakyat harus bertoleransi dan menghormati adat serta kepercayaan bangsa lain.

Keseluruhannya, peristiwa 13 Mei 1969 ternyata sukar untuk dilupakan. Pengumuman darurat ketika itu jelas menunjukkan kemuncak konflik dan nilai sosial kaum-kaum utama di negara ini sukar untuk dibendung.

Ekoran itu, kerajaan menyedari betapa pentingnya perpaduan ke arah mewujudkan sebuah negara yang merdeka dan bersatu padu. Justeru, pelbagai dasar telah digubal untuk mencapai perpaduan khasnya perpaduan di peringkat kebangsaan.

Perpaduan di peringkat kebangsaan bukan sahaja melibatkan individu-individu daripada pelbagai kaum tetapi juga perpaduan di antara negeri-negeri di Semenanjung, Sabah, dan Sarawak.

Ini memandangkan perpaduan pada peringkat ini bakal mencorakkan pembangunan serta pencapaian negara secara keseluruhannya. Ikatan perpaduan yang kental menjamin keadaan politik lebih stabil serta memperkuatkan ekonomi dalam.

Masyarakat Baba dan Nyonya merupakan golongan minoriti di negara ini.

Penguatkuasaan undang-undang menjamin rakyat hidup dalam suasana aman dan harmoni.

Justeru, jika berlakunya perbalahan kaum tindakan segera harus dilakukan. Pembentukan Majlis Gerakan Negara (MAGERAN) misalnya telah ditubuhkan selepas berlakunya peristiwa 13 Mei bagi memastikan ia tidak berulang.

MAGERAN diberi kuasa untuk melaksanakan tugas-tugas kerajaan di bawah undang-undang darurat seperti mengembalikan keamanan dan undang-undang negara, menentukan pentadbiran yang licin dan sempurna serta mengembalikan suasana keharmonian dan kepercayaan antara kaum di seluruh negara.

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

ISU DAN MASALAH PERPADUAN

PENGENALAN

Seperti yang telah dinyatakan, perpaduan adalah aspek penting yang perlu wujud dalam sebuah masyarakat majmuk. Ia juga merupakan satu keperluan yang tidak dapat dinafikan oleh semua lapisan masyarakat dalam sesebuah negara.

Hakikatnya, usaha untuk mencapai perpaduan di kalangan masyarakat bukan perkara yang mudah. Ini disebabkan banyak halangan yang dicetuskan oleh berbagai-bagai masalah terpaksa dilalui.

Di negara ini, terdapat tiga kelompok bangsa dan keturunan yang utama iaitu Melayu, Cina, dan India di samping penduduk yang berketurunan Kadazan, Iban, Murut, dan Bajau serta 50 suku bangsa yang lain.

Lantaran keadaan inilah, satu cabaran utama yang dihadapi oleh pihak kerajaan adalah untuk menyatupadukan rakyat yang berbilang kaum, agama, adat, dan kepercayaan serta cara hidup.

Disebabkan perbezaan yang wujud inilah, proses perpaduan nasional yang ingin dibentuk perlu mengambil masa yang lebih lama untuk dijadikan kenyataan.

Selain faktor geografi antara kedua-dua wilayah iaitu Semenanjung Malaysia dan Sabah serta Sarawak yang dipisahkan oleh Laut China Selatan, faktor sejarah juga telah menyulitkan proses perpaduan di Malaysia sebelum tahun 1970, khususnya semasa zaman pemerintahan British di Tanah Melayu.

Pelbagai langkah atau dasar yang dijalankan oleh pihak British telah menjadikan hubungan antara kaum menjadi renggang. Antara faktor-faktor yang menjelaskan perhubungan kaum di negara ini sebelum tahun 1970 ialah:

- ❖ Dasar pecah dan perintah British
- ❖ **Identifikasi** ras mengikut fungsi ekonomi
- ❖ Perbezaan sistem pendidikan
- ❖ Tempat tinggal yang berasingan
- ❖ Agama dan kebudayaan yang berlainan
- ❖ Akhbar pelbagai bahasa
- ❖ Kewujudan persatuan-persatuan etnik
- ❖ Pendudukan Jepun

Perbezaan yang wujud ini sesungguhnya telah memberi tamparan hebat kepada pihak pemerintah untuk menjadikan perpaduan sebagai agenda utama negara ke arah menyatupadukan rakyat pelbagai kaum.

Keadaan kian sukar apabila masing-masing kaum membuat hal sendiri dan kurang mempedulikan orang lain. Malah dalam sesetengah keadaan, ada yang memainkan isu perkauman.

Justeru, perbezaan tersebut juga akhirnya menjadikan isu-isu pokok yang menyemarakkan emosi perkauman dan menjadi punca membawa tercetusnya rusuhan kaum pada 13 Mei 1969.

Nilai-nilai perpaduan harus dipupuk erat terutamanya di kalangan generasi muda.

DASAR PECAH DAN PERINTAH

Keseluruhannya, masalah perpaduan yang dihadapi adalah berpunca daripada dasar-dasar yang telah diperkenalkan oleh British semasa menjajah negara ini.

Ketiga-tiga kaum majoriti di negara ini iaitu Melayu, Cina, dan India bukan sahaja tinggal di kawasan berasingan, tetapi juga mempunyai jenis pekerjaan yang berbeza-beza.

Ini memandangkan dasar British yang bersifat 'pecah dan perintah'. Tujuan kedatangan mereka hanyalah untuk **mengeksplotasikan** kekayaan yang ada di Tanah Melayu tanpa menghiraukan soal perpaduan kaum.

Justeru, tidak terdapat inisiatif yang diambil untuk menyatupadukan ketiga-tiga golongan ini. Sebaliknya jurang yang wujud itu dibiarkan kekal berterusan oleh British.

Bagi memastikan segala impian dan cita-citanya berhasil, pihak British sengaja menetapkan status dan peranan yang berlainan bagi kaum Melayu, Cina, dan India.

Apa yang dapat dilihat daripada dasar pecah dan perintah ialah orang-orang Melayu pada umumnya dibiarkan hidup secara miskin di kawasan pedalaman dalam sektor pertanian sara diri. Manakala golongan atasan dan bangsawan Melayu diberikan jawatan yang tinggi dalam perkhidmatan awam.

Sehubungan itu, orang-orang Cina diimport untuk mengerjakan lombong bijih timah dan mengendalikan perniagaan. Kaum India puak dibiarkan bekerja di ladang-ladang dan estet getah untuk memenuhi keperluan buruh.

Akhirnya pengasingan kaum mengikut peranan yang berlainan telah menimbulkan pelbagai masalah dan kesan yang menjelaskan hubungan kaum di negara ini selepas merdeka. Interaksi antara kaum hanya terhad kepada pergaulan di pejabat dan pasar semasa berjual beli dan tidak lebih dari itu, apatah lagi untuk bermesra antara satu sama lain.

Berbanding kaum Melayu dan India, kehidupan kaum Cina lebih mewah dan baik. Perniagaan yang diusahakan lebih menguntungkan.

PENGENALAN KAUM DAN EKONOMI

Cita-cita penjajah British untuk memonopoli kekayaan semula jadi yang ada di negara ini membuatkan mereka mengabaikan sama sekali soal perpaduan kaum.

Tindakan mereka ini telah mewujudkan identifikasi ras mengikut pekerjaan di mana satu-satu kaum menjalankan sesuatu fungsi ekonomi tertentu sahaja. Perbezaan ini dapat dilihat di mana orang-orang Melayu, Cina, dan India menjalankan aktiviti ekonomi yang berlainan antara satu sama lain.

Orang Melayu dibiarkan untuk terus bergiat dalam sektor pertanian tradisional sebagai petani dan nelayan. British mempunyai alasan yang tersendiri berbuat demikian.

Disebabkan mahu menjaga kepentingan politik dan ekonomi mereka di Tanah Melayu, British terus mengekalkan dan membiarkan orang Melayu terlibat dalam sektor ekonomi tradisional kerana tidak mahu mendedahkan mereka kepada pengaruh luar.

British bimbang apabila orang Melayu terdedah kepada pengaruh luar, ini akan mewujudkan perasaan tidak puas hati dan seterusnya membawa kepada penentangan.

Jika orang Melayu melibatkan diri dalam sektor pertanian tradisional, orang Cina telah didedahkan dengan ekonomi moden seperti perlombongan dan perdagangan. Manakala orang India pula menjadi buruh di estet-estet getah.

Sesungguhnya aktiviti ekonomi yang berlainan ini telah mengakibatkan perbezaan pendapatan yang tidak seimbang. Pertanian tradisional umumnya mengeluarkan hasil pengeluaran yang hanya cukup untuk kegunaan petani dan keluarganya sahaja.

Ini tentunya memperlihatkan pendapatan yang diperoleh tidak banyak. Begitu juga dengan pendapatan yang diterima sebagai buruh mahupun pekerja estet.

Justeru, golongan yang miskin akan berterusan miskin khususnya di kalangan kaum Melayu dan India. Manakala golongan kaya terdiri daripada kaum Cina yang menguasai pelbagai bidang ekonomi di negara kita.

Wujudnya jurang perbezaan sebegini akhirnya menimbulkan persaingan ekonomi dan ketidakpuasan di kalangan kumpulan etnik yang boleh menjaskan hubungan antara kaum.

Dalam keadaan ini, pastinya perpaduan tidak dapat diwujudkan melainkan rasa iri hati atau cemburu terhadap kelebihan yang dimiliki kaum lain.

SISTEM PENDIDIKAN

Sebelum pelaksanaan Penyata Razak 1956, tiada usaha ke arah suatu sistem pendidikan nasional yang dijalankan oleh pihak British. Sebaliknya apa yang wujud ialah empat jenis aliran pendidikan yang berlainan iaitu aliran Inggeris, Melayu, Cina, dan Tamil.

Umumnya, setiap kaum menghantar anak-anak mereka ke sekolah rendah yang menggunakan bahasa ibunda masing-masing. Akibatnya murid-murid dari kumpulan etnik tertentu tidak berpeluang bercampur gaul dengan murid-murid daripada kaum yang lain.

Justeru, hanya murid-murid dari sekolah Inggeris yang berpeluang bercampur gaul dengan murid daripada kumpulan etnik lain. Ini disebabkan sekolah rendah Inggeris dihadiri oleh murid-murid daripada semua bangsa berbanding sekolah rendah yang lain yang hanya dihadiri satu kumpulan etnik sahaja.

Dari aspek pengajaran dan pembelajaran, kurikulum bagi setiap jenis aliran sekolah adalah berbeza-beza antara satu sama lain.

Sekolah-sekolah Melayu misalnya menitikberatkan kemahiran asas seperti membaca, menulis, dan mengira di samping kemahiran berkebun dan mengaji al-Quran.

Manakala kurikulum sekolah-sekolah Cina dan India adalah berdasarkan sukatan pelajaran yang digunakan di negara China dan India.

Fenomena ini telah melahirkan pandangan dunia yang berlainan dan secara tidak langsung telah memperkuuhkan lagi keperibadian etnik di kalangan pelajar daripada kaum-kaum Cina dan India.

Mata pelajaran Sejarah dan Sivik yang bercorak tempatan yang dapat memupuk semangat cinta kepada tanah air tidak diutamakan. Akibatnya para pelajar tidak mendapat gambaran yang tepat tentang tanah air mereka sendiri.

Sistem pendidikan negara mampu melahirkan generasi pelajar cemerlang dan bersatu padu dalam sebuah masyarakat majmuk.

Sementara itu, tidak terdapat satu bahasa pengantar yang tunggal digunakan dalam sistem persekolahan ketika itu. Sekolah Inggeris, Melayu, Cina, dan Tamil masing-masing menggunakan bahasa tersendiri sebagai bahasa pengantar.

Jelasnya, ketiadaan satu bahasa pengantar yang tunggal sehingga tahun 1970 telah mengancam perpaduan negara.

Ini disebabkan masing-masing berkomunikasi dalam bahasa yang berlainan hingga tidak wujud interaksi yang terbuka antara kaum yang berlainan.

PENYATA RAZAK 1956

Penyata Razak digubal bagi mencapai matlamat untuk menubuhkan satu sistem bersepadan berbentuk sistem pendidikan kebangsaan, dengan menjadikan bahasa kebangsaan sebagai bahasa pengantar.

Antara syor-syor atau cadangan Penyata Razak termasuklah:

1. Bahasa Melayu sebagai bahasa kebangsaan dan bahasa pengantar utama.
2. Bahasa kebangsaan dan bahasa Inggeris diwajibkan di sekolah menengah dan rendah.
3. Sukatan pelajaran disetarakan bagi semua sekolah supaya keseragaman dapat dibentuk.
4. Penubuhan satu jenis sekolah menengah sahaja dengan bahasa Melayu dan bahasa Inggeris sebagai mata pelajaran wajib.
5. Pembahagian sistem pendidikan sekolah menengah kepada tiga peringkat iaitu:
 - ❖ Sekolah Menengah Rendah (3 tahun)
 - ❖ Sekolah Menengah Atas (2 tahun)
 - ❖ Sekolah Pra-Universiti (2 tahun)

Tun Abdul Razak telah menyifatkan Penyata Razak sebagai suatu asas yang kukuh kepada suatu sistem pendidikan kebangsaan yang bertujuan untuk membentuk bangsa yang bersatu padu di negara ini.

Beliau menyatakan betapa pentingnya perpaduan negara dengan matlamatnya untuk menyatukan anak-anak dari pelbagai bangsa dan negeri dengan menggunakan bahasa pengantar yang sama.

Disebabkan masyarakat yang terdapat di negara ini terdiri daripada masyarakat majmuk, konsep perpaduan perlu dijadikan prinsip utama.

Perpaduan yang ingin diwujudkan penting bagi menangani segala gejala dan anasir negatif yang boleh memecahkan perpaduan kaum. Ini amat berbeza dengan dasar penjajah yang tidak menggalakkan perpaduan di antara kaum malah dalam masa yang sama, menanamkan sikap **prejudis** sesama mereka.

Penguasaan ilmu pengetahuan berkaitan IT amat penting dalam kehidupan masa kini

Budaya cekik komputer mempercepatkan proses melahirkan masyarakat bermaklumat

Keseluruhannya, Penyata Razak dapat dianggap sebagai pembina asas kepada sistem pendidikan kebangsaan di negara ini. Antaranya ialah pembentukan sistem pendidikan kebangsaan dan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar, di samping kurikulum yang menjurus kepada persekitaran tanah air.

PETEMPATAN BERASINGAN

Disebabkan menjalankan aktiviti ekonomi yang berlainan, sudah pasti setiap kaum tinggal di tempat yang berasingan hingga menyukarkan interaksi sesama mereka.

Lantaran orang Melayu menjalankan kegiatan ekonomi tradisional, mereka tinggal di kawasan luar bandar dan di kampung-kampung yang mempunyai prasarana yang kurang lengkap. Begitu juga dengan kaum India yang tinggal jauh di kawasan ladang getah.

Sementara itu, kebanyakan golongan Cina mendiami kawasan bandar di mana mereka menjalankan perniagaan dan perdagangan. Berbanding kehidupan orang Melayu dan India, kaum Cina dilihat hidup lebih senang dan mewah.

Ekoran wujudnya tempat tinggal yang berasingan, akhirnya terengah menghadkan kadar interaksi antara ketiga-tiga kumpulan etnik tersebut ini. Hal ini kemudiannya memperkuatkan lagi kecurigaan dan perasaan syak antara satu sama lain.

PERBEZAAN AGAMA DAN BUDAYA

Umum mengetahui kepelbagaiannya kaum menyaksikan wujud agama dan kebudayaan yang berbeza-beza dan ada kalanya, budaya yang wujud bertentangan antara satu sama lain.

Baik Melayu, Cina, dan India, masing-masing mengamalkan agama resam, bahasa, kesenian, dan cara hidup yang berbeza. Kaum Melayu misalnya mempunyai adat dan kepercayaan yang cukup berbeza. Dalam segi berpakaian misalnya, Islam menyarankan umatnya menutup aurat tidak kira di mana jua berada.

Apa yang jelas, setiap kumpulan etnik jahil tentang kepercayaan dan kebudayaan kumpulan etnik yang lain. Kejahilan tersebut turut melahirkan prasangka buruk terhadap agama dan kebudayaan kaum lain yang seterusnya akan menghalang pergaulan antara kaum secara harmoni.

AKHBAR PELBAGAI BAHASA

Ketika penjajahan British, banyak akhbar pelbagai bahasa diterbitkan yang mewakili setiap kaum yang berbeza-beza di negara ini. Antaranya ialah akhbar Jawi, Tamil, Cina, Inggeris, dan seumpamanya.

Kewujudan akhbar-akhbar ini telah membawa pelbagai isu, **kepentingan**, dan aktiviti kumpulan etnik tertentu sahaja.

Sesuatu yang jelas, penumpuan akhbar-akhbar ini kepada isu **dan kepentingan kaum** pembacanya telah menguatkan lagi apa yang **kita panggil** semangat ‘kemelayuan’, ‘kecinaan’, dan ‘keindiaan’ yang **semakin menebal**.

Lantaran itu, ia telah menghalang sesuatu kumpulan etnik **daripada** mengetahui perkembangan dan kemajuan kaum-kaum lain, **baik dalam** bidang politik, ekonomi, maupun sosial. Keadaan ini **akhirnya** telah memisahkan sesuatu kaum untuk berhubung dan **mengambil berat** akan hal dan isu-isu kaum lain.

Sesungguhnya, kewujudan akhbar dalam pelbagai bahasa ini **tidak dapat** menyuburkan interaksi antara kaum di Tanah Melayu. Justeru, perpaduan gagal dipupuk.

PERSATUAN-PERSATUAN ETNIK

Selain itu, kewujudan pelbagai persatuan politik, sosial, dan **ekonomi** yang berasaskan kumpulan etnik telah memperkuatkan lagi **identiti etnik** dan perasaan syak wasangka yang menghalang pergaulan **antara kaum**.

Ini terjadi kerana setiap persatuan etnik tersebut hanya **memperjuangkan** kepentingan kumpulan etnik yang diwakilinya, **di samping** menganjurkan kegiatan lain.

Dalam pada itu, parti-parti politik dan persatuan etnik berkenaan **sering** mengeksplorasi isu-isu perkauman seperti bahasa, kebudayaan, **dan ekonomi** bagi memajukan kepentingan politik masing-masing, tanpa **memikirkan** kesan buruk tindakan mereka itu.

Keadaan berterusan ini pastinya memburukkan lagi masalah **perpaduan negara**. Kestabilan dan keharmonian antara kaum-kaum pasti **tidak dapat** diwujudkan.

PENDUDUKAN JEPUN

Zaman pendudukan Jepun dianggap sebagai zaman penuh sengsara bagi kehidupan rakyat di negara ini. Hal ini disebabkan Jepun memerintah negara dengan mengamalkan **polisi** kekerasan hingga berlakunya kezaliman.

Zaman pendudukan Jepun yang bermula pada 1942 hingga 1945 secara tidak langsung telah mewujudkan permusuhan pula antara orang Melayu dan orang Cina.

Semasa Jepun memerintah, kebanyakan orang Melayu diambil untuk menjadi askar Jepun. Mereka dilatih untuk bersikap taat terhadap askar Jepun dan menghadapi tentangan hebat daripada pihak komunis yang cuba menerapkan ideologi mereka di sini.

Pertempuran antara askar Jepun yang sebahagiannya terdiri daripada orang Melayu dengan Tentera Anti-Jepun Rakyat Tanah Melayu (MPAJA), sebuah pertubuhan komunis yang dikuasai oleh orang Cina telah menambahkan lagi ketegangan kaum.

Hal ini menyebabkan hubungan antara kaum Melayu dan Cina saling menyimpan syak wasangka walaupun terhadap jiran yang terdekat. Akibatnya jurang keakraban semakin membesar.

Zaman pendudukan Jepun telah menambah ketegangan penduduk, khususnya antara kaum Melayu dan kaum Cina.

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

MEMUPUK PERPADUAN

PENGENALAN

Perpaduan yang lebih erat di kalangan masyarakat amat penting untuk mencapai perpaduan nasional, kemajuan, dan kehidupan yang sejahtera. Sehubungan itu, semangat taat setia dan cinta kepada negara dapat diperkuatkan melalui perpaduan rakyat.

Umumnya, dasar-dasar kerajaan Malaysia tentang perpaduan negara adalah bersifat integrasi.

Konsep integrasi di sini didefinisikan sebagai penyesuaian bersama pelbagai kebudayaan dan ciri-ciri sosial yang dapat diterima oleh semua kumpulan etnik yang menghuni negara ini. Penyerapan budaya juga menjadikan kehidupan masyarakat berbilang kaum negara ini bertambah unik.

Di samping memupuk perpaduan antara kaum, kerajaan juga turut menitikberatkan integrasi antara wilayah terutamanya di antara Semenanjung Malaysia, Sabah, dan Sarawak yang dipisahkan oleh Laut China Selatan.

Tanpa perpaduan yang erat di kalangan lapisan masyarakat, sudah pasti kita akan gagal merealisasikan Wawasan 2020. Hal ini disebabkan kejayaan pelaksanaan Wawasan 2020 amat bergantung kepada perpaduan rakyat Malaysia.

Seandainya rakyat di negara ini tidak bersatu hati dan berganding bahu membentuk perpaduan, sudah pasti kestabilan politik dan kehidupan aman damai gagal dipertahankan. Akibatnya rakyat akan bercakaran sesama sendiri sebagaimana yang dapat dilihat berlaku di negara luar.

RUKUN NEGARA

Semangat kebangsaan, identiti, dan nilai bersama di kalangan rakyat negara ini pada asasnya dapat dicapai menerusi penerimaan serta kepatuhan kepada ideologi negara iaitu Rukun Negara.

Lantaran itu, Rukun Negara disifatkan sebagai suatu ideologi negara yang dapat mengeratkan perpaduan negara memandangkan rakyat akan berkongsi fikiran, pandangan, perasaan, dan nilai-nilai yang sama. Secara tidak langsung, rakyat menyedari akan hala tuju yang cuba dibawa oleh negara.

Terdapat lima prinsip utama yang terkandung dalam Rukun Negara. Prinsip-prinsip itu terdiri daripada:

- Kepercayaan kepada Tuhan
- Kesetiaan kepada Raja dan Negara
- Keluhuran Perlembagaan
- Kedaulatan Undang-undang
- Kesopanan dan Kesusilaan

Kelima-lima prinsip ini bertujuan untuk mewujudkan sebuah negara Malaysia yang bersatu padu serta melahirkan masyarakat yang adil, demokratik, liberal, dan progresif.

PRINSIP RUKUN NEGARA

KEPERCAYAAN KEPADA TUHAN

Merupakan prinsip yang penting dalam pembinaan negara. Rakyat sentiasa bersemangat kuat dan tabah menghadapi cabaran kerana memiliki keyakinan betapa Tuhan sentiasa bersama mereka.

Meskipun agama Islam sebagai agama rasmi di negara ini, namun agama-agama lain bebas dianuti oleh kaum-kaum lain mengikuti kepercayaan masing-masing. Malah rumah-rumah ibadat bagi penganuan bukan Islam juga banyak didirikan.

Rakyat Malaysia yang berpegang kuat kepada agama sentiasa bersyukur dan menghargai kekayaan dan kemakmuran negara. Sikap ini boleh membawa kepada perasaan taat setia yang tidak berbelahan bahagi dan perpaduan yang erat di kalangan rakyat.

Perbezaan agama tidak menghalang pengikut Kristian menyambut perayaan Krismas dengan meriah di negara ini.

Jelasnya, tiada **diskriminasi** dikenakan kepada mana-mana anggota masyarakat berdasarkan agama. Melalui prinsip ini, negara Malaysia tidak mengakui sebarang ideologi yang tidak mempercayai wujudnya Tuhan.

KESETIAAN KEPADA RAJA DAN NEGARA

Prinsip kedua ini menekankan bahawa setiap rakyat di negara ini perlu memberikan kesetiaannya kepada raja yang memerintah negara iaitu Duli Yang Maha Mulia Seri Paduka Baginda Yang di-Pertuan Agong.

Yang di-Pertuan Agong adalah lambang kepada negara dan bertanggungjawab memberikan perlindungan kepada seluruh rakyat serta menjamin rakyat bebas mencari kekayaan dan kesempurnaan hidup.

Yang di-Pertuan Agong sedang bersesera dengan rakyat jelata pelbagai lapisan umur.

Justeru, adalah menjadi tanggungjawab rakyat untuk menumpukan taat setia kepada raja dan negara dengan menghormati lambang-lambang tertentu dan undang-undang negara.

Sesuatu yang jelas, kesetiaan akan menjamin keamanan, kesejahteraan, dan perpaduan yang seterusnya akan menjadi pemangkutan kepada perkembangan negara dalam pelbagai lapangan.

KELUHURAN PERLEMBAGAAN

Perlembagaan merupakan undang-undang tertinggi negara dan menjamin hak asasi serta kewarganegaraan setiap rakyat dan keistimewaan tertentu.

Perlembagaan sesebuah negara digubal dengan mengambil kira kepentingan semua rakyat berbilang kaum dan agama di samping sentiasa menjaga sensitiviti mereka.

Oleh itu, setiap rakyat yang bertanggungjawab harus memahami dan menghormati isi kandungan, semangat, dan latar belakang Perlembagaan Persekutuan.

Latar belakang sejarah ini adalah penting kerana ia memberikan penghuraian terperinci tentang aspek-aspek yang berkaitan dengan kedudukan raja-raja Melayu, kedudukan istimewa orang-orang Melayu serta golongan pribumi Sabah dan Sarawak.

Begitu juga dengan kedudukan serta kepentingan kaum-kaum lain, kedudukan Islam sebagai agama rasmi negara, pemberian tara kerakyatan, dan kedudukan bahasa Melayu sebagai bahasa rasmi negara ini turut diperjelaskan.

Selain itu, adalah menjadi tanggungjawab semua rakyat untuk mendukung dan mempertahankan perlembagaan. Kesediaan rakyat mendukung dan menghormati isi kandungan perlembagaan pasti akan dapat meningkatkan persefahaman dan perpaduan di kalangan rakyat Malaysia.

KEDAULATAN UNDANG-UNDANG

Menekankan bahawa sistem pemerintahan dan keadilan negara **adalah berteraskan undang-undang yang dibuat oleh kerajaan**. Oleh itu, setiap rakyat di negara ini mendapat hak yang sama dari segi undang-undang tanpa mengira keturunan, agama, dan kepercayaan.

Umumnya, kedaulatan undang-undang menjamin keadilan iaitu semua rakyat mempunyai kedudukan yang sama dari segi undang-undang.

Tiada perbezaan antara si kaya dan si miskin, berpangkat atau golongan bawahan, keturunan, dan sebagainya. Semuanya berpijak di atas undang-undang yang serupa. Barang siapa yang bertindak melanggar batas undang-undang yang digariskan, mereka akan didakwa dan begitulah sebaliknya.

Dengan itu, rakyat hendaklah mematuhi undang-undang bagi menjamin kedaulatannya. Tidak ada sesiapa di negara ini yang bolch mengatasinya undang-undang.

KESOPANAN DAN KESUSILAAN

Masyarakat di negara ini yang berbilang kaum sudah tentu mengamalkan adat resam, nilai hidup, agama, dan kepercayaan masing-masing dengan bebas.

Justeru, sikap sopan dan susila sangat penting memandangkan semua rakyat harus menghormati akan amalan dan kepercayaan kaum-kaum lain.

Kesetiaan seseorang rakyat juga tidak bolch dipersoalkan atas alasan keturunannya. Dengan cara ini, keharmonian di kalangan rakyat terjamin dan wujudnya masyarakat yang berdisiplin, beretika, dan bersopan.

BAHASA KEBANGSAAN

Peranan bahasa kebangsaan sebagai alat perpaduan sememangnya telah disedari oleh pihak kerajaan. Bagi rakyat berbilang bangsa yang bertutur dalam satu bahasa, ia mampu mengeratkan hubungan sesama mereka.

Justeru mulai tahun 1971, kerajaan telah melaksanakan dengan lebih tegas dan menyeluruh penggunaan bahasa kebangsaan iaitu bahasa Melayu sebagai alat perpaduan.

Justeru, bahasa kebangsaan telah diajar dan digunakan secara meluas di semua sekolah, maktab, institusi pengajian tinggi, dan jabatan-jabatan kerajaan. Malah bahasa kebangsaan juga digalakkkan penggunaannya oleh sektor swasta.

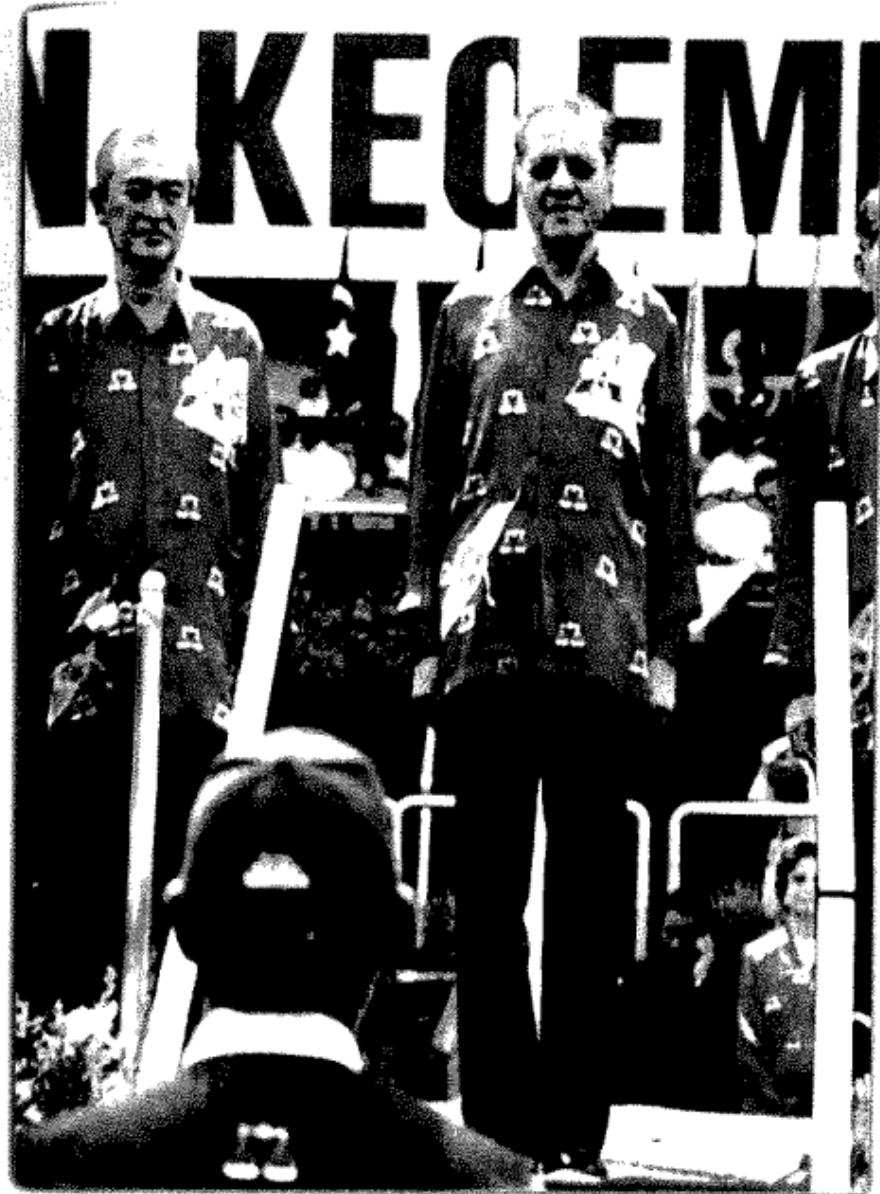
Meskipun bahasa kebangsaan ditekankan dari segi penggunaannya, bahasa-bahasa ibunda kaum-kaum lain seperti Cina dan India tidak disekat. Malah mereka bebas menggunakan bahasa mereka bila-bila masa. Begitu juga dengan penggunaan bahasa Inggeris sebagai bahasa kedua dan lingua franca yang penting bagi rakyat Malaysia.

PERPADUAN MELALUI POLITIK

Bagi menyatukan berbagai-bagai pandangan politik, saudara-saudara kerajaan bercorak ‘kerajaan campuran’ telah diwujudkan semenjak negara ini ditubuhkan. Ia seterusnya diperkembangkan melalui sistem politik yang adil.

Menerusi pilihan raya umum yang pertama bagi Persekutuan Tanah Melayu yang telah diadakan pada tahun 1955, telah menyaksikan tiga buah parti politik yang mewakili tiga kaum terbesar di negara ini menubuhkan satu perikatan.

Perikatan ini terdiri daripada parti UMNO, MCA, dan MIC.

Politik yang berdasarkan gabungan pelbagai parti mewakili kaum yang berbeza-beza lebih diterima oleh rakyat Malaysia.

Pada pilihan raya umum 1955, kerajaan Perikatan telah mencapai kemenangan besar. Kemenangan ini telah menunjukkan aliran politik yang bukan bercorak perkauman.

Seterusnya, mulai tahun 1974, Perikatan telah diperbesarkan dengan menggabungkan parti-parti politik di Semenanjung Malaysia, Sabah, dan Sarawak bagi membentuk Barisan Nasional.

Apa yang dapat diperhatikan kini, Barisan Nasional telah menyumbang kepada perpaduan politik dan negara sehingga membawa kejayaan serta kegemilangan dalam pelbagai bidang seperti mana yang kita nikmati pada hari ini.

DASAR EKONOMI BARU (DEB)

Akibat peristiwa hitam 13 Mei 1969, kerajaan sedar bahawa ketidakseimbangan ekonomi antara kaum boleh menghancurkan perpaduan negara.

Ini disebabkan rusuhan kaum yang berlaku itu dipercayai berpunca daripada perasaan tidak puas hati dan syak wasangka antara kaum yang disebabkan kedudukan ekonomi antara kaum yang tidak seimbang.

Justeru, DEB merupakan formula terbaik untuk mengatasi masalah ini. DEB telah dilaksanakan mulai tahun 1970 untuk menghapuskan jurang perbezaan ekonomi antara kaum dan seterusnya mewujudkan perpaduan negara.

Apa yang pasti, pengenalan DEB bertujuan memupuk perpaduan negara menerusi pengagihan pendapatan dan peluang-peluang ekonomi yang saksama di kalangan rakyat.

DEB menjalankan strategi serampang dua mata iaitu pembasmian kemiskinan dan penyusunan semula masyarakat dengan menggerakkan pelbagai program yang bermanfaat serta menyumbang ke arah pencapaian matlamat dasar tersebut.

Daging korban diagibkan kepada golongan miskin sebagai memenuhi tuntutan agama.

MEMBASMI KEMISKINAN

Secara umum, kemiskinan di Malaysia dikira berdasarkan pendapatan garis kemiskinan. Garis kemiskinan dianggap sebagai purata sesebuah isi rumah untuk mendapatkan barang-barang dan perkhidmatan yang mencukupi.

Strategi pembasmian kemiskinan dirangka melalui program-program yang dapat meningkatkan daya pengeluaran dan pendapatan golongan yang berpendapatan rendah serta menyediakan pelbagai jenis kemudahan asas untuk meninggikan mutu kehidupan golongan berkenaan.

Golongan yang menjadi sasaran ialah petani, pekebun-pekebun kecil getah, kelapa sawit dan kelapa, nelayan serta pekerja estet yang dikenal pasti sebagai golongan paling ramai hidup di bawah paras kemiskinan.

Rancangan pembukaan tanah baru membolehkan penghuni desa menyertai kegiatan pertanian moden. Skim anjuran Lembaga Kemajuan Tanah Persekutuan (FELDA) dan Lembaga Pemulihan dan Penyatuan Tanah Negara (FELCRA) banyak membantu golongan yang berpendapatan rendah.

Strategi lain yang dilaksanakan oleh kerajaan bagi meningkatkan pendapatan kaum petani dan pekerja-pekerja luar bandar termasuklah pengenalan program perkebunan berkelompok, penubuhan perusahaan pertukangan tangan, dan sebagainya.

Kerajaan turut menyediakan kemudahan perumahan, kemudahan asas seperti pusat kesihatan, bekalan air, dan elektrik serta pendidikan.

Pemberian biasiswa pelajaran dan bantuan buku teks serta makanan tambahan sedikit sebanyak mengurangkan bebanan yang ditanggung oleh keluarga miskin.

Bagi menghapuskan kemiskinan di bandar, usaha-usaha tertumpu kepada perkembangan guna tenaga produktif untuk menyerap penduduk yang kian bertambah akibat penghijrahan.

Usaha tersebut termasuklah menggalakkan pembukaan kawasan kawasan perindustrian yang baru, menempatkan semula setinggan setinggan serta membina lebih banyak rumah-rumah kos rendah yang mampu dimiliki oleh golongan berpendapatan rendah.

MENYUSUN MASYARAKAT

Penyusunan semula masyarakat bertujuan untuk memperbaiki keadaan yang tidak seimbang yang wujud antara kumpulan-kumpulan etnik utama.

Perbezaan ini pula diukur dari segi pendapatan, corak guna tenaga, pemilikan ekuiti, dan melatih usahawan dan pedagang Bumiputera yang selama ini masih ketinggalan.

Matlamat utama penyusunan semula masyarakat di bawah DEB (1970-1990) adalah untuk menghapuskan perasaan tidak puas hati antara kaum akibat perbezaan jurang kehidupan.

Justeru, bagi melaksanakan matlamat tersebut, beberapa program telah dirangka. Antaranya;

- Meningkatkan taraf hidup golongan miskin
- Penyusunan semula corak guna tenaga
- Penyusunan semula hak milik sektor syarikat
- Pembentukan masyarakat perdagangan dan perindustrian di kalangan Bumiputera.

Dalam hal ini, kerajaan telah memperluaskan perkhidmatan asas seperti prasarana kesihatan dan jalan-jalan raya di kawasan luar bandar di samping menambahkan **kuota** pendidikan di pusat-pusat pengajian tinggi di dalam dan di luar negara, khasnya bagi kaum Bumiputera sebagai usaha meningkatkan kualiti kehidupan mereka.

Ini dilakukan untuk menyusun semula corak guna tenaga dalam negara di semua peringkat dan kategori.

DASAR PENDIDIKAN KEBANGSAAN

Dasar Pendidikan Kebangsaan yang termaktub dalam Akta Pelajaran 1961 adalah berdasarkan syor Laporan Razak 1956 dan Laporan Rahman Talib 1960.

Apa yang pasti, dasar yang diperkenalkan bertujuan menyatupadukan rakyat Malaysia yang berbilang bangsa dan keturunan menerusi sistem pendidikan yang mengutamakan penggunaan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar.

Kurikulum yang dilaksanakan pada hari ini, baik di peringkat sekolah rendah mahupun sekolah menengah adalah selaras dengan **Falsafah Pendidikan Negara**.

Antara kenyataan yang terkandung dalam Falsafah Pendidikan Negara ialah:

‘Pendidikan di Malaysia adalah suatu usaha berterusan ke arah memperkembangkan lagi potensi individu secara menyeluruh dan bersepadu untuk mewujudkan insan yang harmonis dan seimbang dalam segi intelek, rohani, emosi, dan jasmani berdasarkan kepercayaan dan kepatuhan kepada Tuhan.

Usaha ini adalah bagi melahirkan rakyat Malaysia yang berilmu bertanggungjawab, dan berkeupayaan mencapai kesejahteraan diri serta memberi sumbangan terhadap kharmonian dan kemakmuran masyarakat dan negara.’

Di bawah Falsafah Pendidikan Negara, Kurikulum Baru Sekolah Rendah (KBSR) telah dilaksanakan di semua sekolah rendah mulai tahun 1983. Manakala Kurikulum Baru Sekolah Menengah (KBSM) dilaksanakan secara berperingkat-peringkat mulai tahun 1988.

Sesuatu yang dapat dikatakan, Dasar Pendidikan Kebangsaan dapat melahirkan masyarakat Malaysia yang bersatu padu melalui penggunaan kurikulum, bahasa pengantar, dan sistem peperiksaan yang sama serta kegiatan kokurikulum.

Dalam pada itu, kurikulum yang sesuai diyakini dapat membentuk keperibadian dan perwatakan pelajar yang diingini dalam usaha memupuk perpaduan dan kesetiaan kepada negara, bangsa serta agama.

Melalui mata pelajaran Pendidikan Moral bagi murid bukan Islam dan Pendidikan Islam bagi pelajar Islam dapat menanamkan nilai-nilai dan sikap hidup yang baik serta membentuk tingkah laku yang bersopan-santun dan saling menghormati antara satu sama lain apatah lagi nilai-nilai baik ini juga bersifat universal.

Selain itu, penggunaan satu bahasa kebangsaan secara tidak langsung dapat mempereratkan lagi perhubungan dan persefahaman antara kaum.

Penguasaan ilmu berkaitan teknologi maklumat dan komunikasi (tMCT) amat penting dalam kehidupan era digital bari ini.

Bahasa Melayu mula digunakan sebagai bahasa pengantar di sekolah rendah jenis kebangsaan Inggeris pada tahun 1970. Mulai tahun 1983, semua kursus tahun pertama di peringkat universiti diajar dalam bahasa kebangsaan.

Kesimpulannya, memang tidak dapat disangkal lagi bahawa pendidikan telah memainkan peranan yang begitu penting dalam mencapai perpaduan negara.

JABATAN PERPADUAN NEGARA

Selepas tragedi 13 Mei, pihak berkuasa Majlis Gerakan Negara (MAGERAN) telah menetapkan supaya sebuah badan tertentu ditubuhkan sebagai urus setia bagi penyelarasan aktiviti yang berbentuk perpaduan antara kaum.

Justeru, Jabatan Perpaduan Negara telah ditubuhkan bagi memenuhi tujuan tersebut. Jabatan yang ditubuhkan pada tahun 1969, berfungsi untuk menyatupadukan rakyat Malaysia dari pelbagai kaum agar dapat hidup bersama-sama.

Fungsi-fungsi lain Jabatan Perpaduan Negara adalah seperti berikut:

- * Menyelidik kes-kes yang boleh membawa halangan kepada perpaduan kebangsaan.
- * Melaksanakan kajian penyelidikan dan penilaian tentang strategi dan perancangan yang berhubungan dengan perpaduan negara dan integrasi wilayah.
- * Menerbitkan majalah dan jurnal perpaduan di samping mengadakan **forum** dan seminar tentang perpaduan.

Ringkasnya, Jabatan Perpaduan Negara berusaha mewujudkan integrasi nasional antara masyarakat berbilang kaum menerusi dua pendekatan utama yang dinamakan pendekatan penggalakan dan pendekatan pencegahan.

Pendekatan penggalakan lebih mengutamakan mengadakan pelbagai bentuk aktiviti untuk disertai masyarakat, tidak kira di bandar maupun desa. Antara aktivitinya ialah konsep kejiranian, Rukun Tetangga, dan sebagainya.

Manakala pendekatan pencegahan pula lebih kepada menyelesaikan masalah yang timbul dalam masyarakat yang memerlukan bantuan segera untuk diselesaikan.

DASAR KEBUDAYAAN KEBANGSAAN

Dalam usaha mencapai perpaduan di kalangan rakyat berbilang kaum di negara ini, kebudayaan kebangsaan yang mencerminkan amalan, corak, dan cara hidup penduduk Malaysia perlu diwujudkan.

Justeru, penggubalan Dasar Kebudayaan Kebangsaan adalah penting bagi sesebuah negara yang membangun dan mempunyai penduduk berbilang kaum.

Tiga prinsip yang mendukung Dasar Kebudayaan Kebangsaan ialah seperti berikut:

- Kebudayaan kebangsaan harus berteraskan kebudayaan rakyat asal rantau ini.
- Unsur-unsur kebudayaan lain yang sesuai dan wajar bolch diterima sebagai unsur kebudayaan kebangsaan.
- Agama Islam menjadi unsur penting dalam pembentukan kebudayaan kebangsaan.

Apa yang jelas, kerajaan amat berharap agar semua kaum di negara ini menganggap kebudayaan kebangsaan sebagai satu identiti nasional yang dapat memupuk perpaduan negara dan kesetiaan kepada negara.

Oleh itu, bagi merealisasikan cita-cita kebangsaan ini, kerajaan telah menubuhkan Kementerian Kebudayaan, Kesenian dan Pelancongan.

Di bawah kementerian ini, pelbagai kegiatan kebudayaan yang giat dijalankan akan membabitkan kesemua kumpulan etnik. Selain mencerminkan kepelbagaiannya budaya rakyat Malaysia, langkah ini mengeratkan hubungan sesama mereka secara tidak langsung.

PERPADUAN DAN PERAYAAN

Jika diperhatikan, perayaan adalah salah satu cara yang terbaik untuk memupuk perpaduan kaum. Ini disebabkan setiap kaum dapat kunjung-mengunjung dan beramah mesra dengan kaum lain.

Penganjuran rumah terbuka peringkat kebangsaan misalnya membuktikan bahawa setiap kaum tidak melepaskan peluang untuk meraikan perayaan kaum lain.

Apa yang jelas, kaum lain juga turut merasakan perayaan yang dirayakan di negara ini seperti Haji Raya Puasa, Tahun Baru Cina mahupun Deepavali, selain perayaan mereka sendiri.

Justeru, mereka akan bersama-sama merayakannya sebagai memeriahkan lagi perayaan tersebut di samping mengeratkan lagi tali silaturrahim.

Perayaan-perayaan yang dirayakan ini sesungguhnya dapat mencapai matlamat perpaduan kaum selain cara-cara lain seperti sambutan Hari Kebangsaan.

Perayaan yang disambut ini secara tidak langsung memberikan peluang dan ruang kepada masyarakat untuk mengenal dengan lebih dekat makanan dan masakan sesuatu kaum.

Kombinasi masakan pelbagai kaum di negara ini akhirnya melahirkan suatu keharmonian dari segi makanan. Nasi lemak dan roti canai misalnya dimakan oleh semua kaum.

Dalam pada itu tanggapan memakan makanan dari kaum lain adalah salah harus diperbetulkan selagi makanan tersebut tidak melanggar batas atau kepercayaan agama.

Perayaan Thaipusam disambut oleh pengamuk agama Hindu dalam suasana aman di negara ini.

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

HARI PERPADUAN

PENGENALAN

Seperti yang dinyatakan, perpaduan negara sangat penting bagi setiap negara khususnya yang mempunyai masyarakat yang pelbagai. Di Malaysia sendiri, dalam menghadapi cabaran Wawasan 2020, perpaduan kaum digariskan sebagai matlamat utama.

Perpaduan dan keharmonian yang wujud bukan sahaja melahirkan persekitaran yang aman damai tetapi juga memberikan kemajuan kepada negara.

Pastinya kemajuan tidak akan tercapai sekiranya kemanan tidak dapat diwujudkan. Contoh dari negara lain dapat dijadikan teladan bagi menunjukkan bagaimana perpaduan yang tidak wujud antara kaum menyebabkan sesebuah negara menjadi kucar-kacir.

Sebaliknya kita harus berbangga meskipun hidup di dalam negara yang terdiri daripada pelbagai kaum, namun kita masih boleh hidup secara harmoni dan bersatu padu.

Perkongsian parti politik jelas menggambarkan setiap rakyat dan kaum di negara ini dilindungi serta hak mereka dipelihara. Inilah yang membawa kesejahteraan di negara ini.

HARI PERPADUAN

Hari Perpaduan dipilih pada 16 September mengambil sempena tarikh penyatuan Semenanjung, Sabah, dan Sarawak untuk membentuk Persekutuan Malaysia pada 16 September 1963.

Tujuan Hari Perpaduan diwujudkan ialah untuk menyatakan penghargaan kerajaan kepada mereka yang memberi sumbangan ke arah mewujudkan perpaduan serta pengiktirafan kepada mereka yang cintakan keharmonian.

Dalam masa yang sama turut mengingatkan rakyat negara ini perihal pentingnya perpaduan dan integrasi nasional bagi menjamin kestabilan, kemakmuran, dan kesejahteraan negara. Melalui program yang diatur, ia diadakan pada semua peringkat lapisan masyarakat termasuk Sabah dan Sarawak.

KEPENTINGAN HARI PERPADUAN

Sambutan Hari Perpaduan jelasnya bertujuan untuk menimbulkan keinsafan kepada semua rakyat dalam setiap tindakan dan kegiatan yang dijalankan.

Sikap syak wasangka antara kaum perlu dikikis, sebaliknya sentiasa beranggapan mereka tinggal di sebuah negara dan beridentitikan bangsa Malaysia yang menjadi kebanggaan semua.

Perpaduan bukan sahaja di kalangan kaum-kaum utama di Semenanjung, Sabah, dan Sarawak, tetapi integrasi nasional. Rakyat dari Semenanjung misalnya dapat diterima baik oleh seluruh rakyat Sabah dan Sarawak dan begitulah sebaliknya.

Sesungguhnya penganjuran Hari Perpaduan adalah untuk membawa semua lapisan rakyat dalam satu wadah keharmonian supaya dapat membantu program kerajaan.

Pembabitan semua peringkat masyarakat dalam kegiatan yang dianjurkan dapat membantu mewujudkan sebuah negara Malaysia yang maju dan bersatu padu.

Program yang dirangka semasa Hari Perpaduan banyak menekankan ciri-ciri perpaduan yang memang diharapkan wujud di negara ini.

Apa yang pasti, program yang dibuat bukan sahaja meliputi tiga kaum utama iaitu Melayu, Cina dan India, tetapi menyeluruh yang turut melibatkan kaum Bumiputera di Sabah dan Sarawak.

Kejayaan mengekalkan perpaduan akan memperlihatkan usaha negara dalam menjalankan semua projek pembangunan terlaksana dan rakyat hidup dalam keadaan makmur.

Kanak-kanak bakal meneruskan kesinambungan perpaduan pada masa akan datang

Bersatu bati dalam semua perkara menjamin kehidupan yang harmoni.

RUKUN TETANGGA

Rukun Tetangga merupakan salah satu alat yang boleh digunakan bagi mencapai perpaduan kaum. Justeru, Rukun Tetangga diwujudkan di seluruh negara, merangkumi kawasan bandar dan pedalaman.

Falsafah Rukun Tetangga kini sudah berubah daripada keselamatan dan rondaan kepada konsep kejiranian. Oleh itu dengan adanya Rukun Tetangga, jiran-jiran boleh bergaul antara satu sama lain tanpa mengira bangsa terutama semasa melakukan rondaan.

Bagi masyarakat desa, konsep Rukun Tetangga sememangnya sesuatu yang tidak asing. Dalam pada itu, kegiatan Rukun Tetangga banyak memberi manfaat kepada penduduk sekitar taman-taman perumahan dan rumah pangsa. Ini besar maknanya dalam melahirkan sikap tolong-menolong antara satu sama lain dalam kawasan mereka tanpa membezakan kaum.

Selain itu, melalui Rukun Tetangga juga dapat melahirkan sikap gotong-royong antara penduduk tanpa mengira kaum. Bermula dengan gotong-royong akhirnya akan melahirkan perasaan saling kenal-mengenal antara satu sama lain. Hari demi hari hubungan menjadi akrab.

Jika sebelum ini mereka yang tinggal berjiran tetapi tidak bertegur sapa, sebaliknya melalui aktiviti gotong-royong akan memberikan peluang kepada mereka untuk mengenali antara satu sama lain.

Sesungguhnya aktiviti sebegini suatu permulaan yang baik untuk memupuk semangat setiakawan antara penduduk di sesebuah kawasan perumahan.

Di samping menganjurkan aktiviti gotong-royong, banyak lagi kegiatan kemasyarakatan yang dibuat melalui Rukun Tetangga. Kegiatan ini boleh disertai oleh sesiapa sahaja dan seterusnya akan dapat memupuk semangat setiakawan dan perpaduan.

Keseluruhannya, keberkesanannya Rukun Tetangga dalam memupuk perpaduan memang terbukti dan perlu diteruskan. Kewujudannya bukan mewakili satu-satu kaum tetapi terbuka kepada semua kaum, dengan harapan keamanan dan kemakmuran dapat diwujudkan.

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

PERPADUAN DAN KEMAJUAN

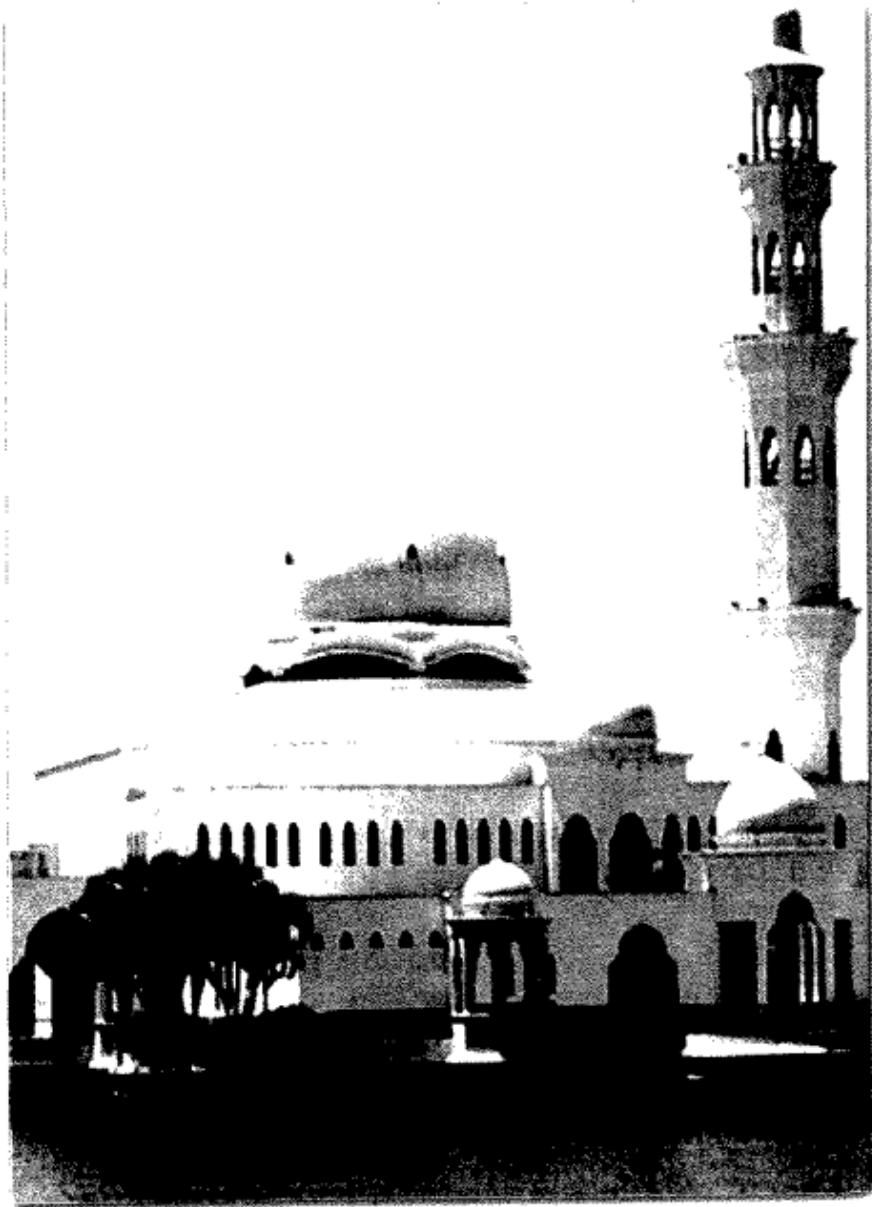
PENGENALAN

Sejarah telah membuktikan bahawa kejayaan dan kegagalan dalam membina sebuah negara yang merdeka dan berdaulat memerlukan perpaduan yang erat di kalangan rakyat.

Perpaduan hanya mampu diwujudkan apabila kita mengambil kira semua aspek persamaan dari pelbagai kaum dan digunakan sebagai asas perpaduan.

Ekoran itu, kejayaan menyemai perpaduan di kalangan masyarakat pelbagai kaum menyaksikan segala pembangunan dan perancangan negara dapat berjalan lancar tanpa sebarang masalah.

Tidak hanya itu, kejayaan demi kejayaan yang dicapai oleh negara menyeluruh baik dari segi politik, ekonomi maupun sosial yang kesannya dirasai oleh seluruh rakyat. Kestabilan politik yang berteraskan percantuman parti pelbagai kaum telah membantu meningkatkan keamanan dan kemajuan negara.

Pembinaan rumah ibadat bagi pelbagai pengamal agama yang berbeza-beza mencerminkan keadilan layanan kerajaan terhadap masyarakat majmuk di negara ini.

Perbalahan, peperangan, dan rusuhan tidak berlaku di negara ini memandangkan setiap kaum dilindungi dan dipelihara hak-hak mereka. Mereka yang melakukan kesalahan akan diadili dengan adil tanpa mengira kaum.

Sesuatu yang pasti, keadaan aman dan perpaduan yang wujud ini dapat membantu pertumbuhan ekonomi negara. Ini memandangkan semua lapisan masyarakat berganding bahu dan bersama-sama memacu pembangunan negara.

Sesuatu yang dirasakan sukar untuk dilakukan pada suatu masa dahulu kini bukan lagi penghalangnya. Buah fikiran yang bernas daripada semua pihak memungkinkan ini terjadi.

Setahun ke setahun, memperlihatkan ekonomi negara kian meningkat dan begitu memberangsangkan. Jika dahulu ekonomi Malaysia banyak tertumpu kepada sektor pertanian, kini dengan kemakmuran yang diraih, ekonomi negara mula melibatkan diri dalam sektor perindustrian.

Justeru, wujudlah beberapa tapak perindustrian di seluruh negara yang menjanjikan peluang pekerjaan yang lebih luas dengan pendapatan yang agak lumayan.

Penghijrahan belia dari luar bandar ketara sekali. Ini akhirnya membawa kepada wujudnya petempatan dan bandar-bandar baru yang tumbuh sejajar dengan kepesatan ekonomi negara.

Kehadiran PROTON, PERODUA, dan banyak lagi industri berat cukup membuktikan negara ini mampu bersaing dengan negara asing. Kepakaran yang dimiliki daripada seluruh rakyat tanpa mengira kaum menjadikan Malaysia adalah antara negara yang menjadi tumpuan para pelabur.

Melihat kepada kejayaan yang dicapai serta kemudahan infrastruktur yang lengkap, para pelabur asing tidak ragu-ragu untuk melabur wang mereka di negara ini. Keyakinan mereka untuk menanam **modal** di sini juga bertitik tolak daripada sikap masyarakat kita yang bersatu padu dan bersatu hati dalam memajukan negara.

Dalam pada itu, kepesatan ekonomi negara dapat dilihat menerusi komitmen rakyat yang bersungguh-sungguh untuk membantu membangunkan ekonomi demi kepentingan bersama. Jika suatu masa dahulu rakyat pelbagai kaum dipisahkan antara satu sama lain, kini senario ini sudah jauh berubah.

Sektor-sektor perniagaan dan perdagangan bukan sahaja dimonopoli oleh kaum Cina sahaja tetapi kini turut menyaksikan lahirnya **korporat**-korporat Melayu dan India yang berjaya membina empayar perniagaan masing-masing.

Salah satu punca utama lahirnya ramai korporat Melayu dan India adalah akibat pelaksanaan Dasar Ekonomi Baru yang dijalankan oleh kerajaan.

Golongan ini diberi pelbagai peluang untuk memajukan diri mereka dengan bantuan kerajaan, tetapi dalam masa yang sama tidak menindas hak-hak peniaga Cina untuk meraih keuntungan. Akibatnya semua pihak berjaya meraih pulangan secara saksama.

Kerjayatan Malaysia menjadi negara pengeluar kereta sesatu yang amat membanggakan.

Upacara perkahwinan beranai-ramai oleh pelbagai kaum mencerminkan perpaduan sejati.

Apabila hak ekonomi negara berjaya dibahagikan secara sama rata antara pelbagai kaum yang berbeza-beza, tiada siapa yang akan berasa cemburu atau iri hati. Yang pastinya mereka yang sanggup bekerja lebih kuat akan mendapat pulangan yang lebih baik tanpa mengira ras atau keturunan.

Apabila tingkat kehidupan pelbagai kaum yang berbeza-beza dikecilkan jurangnya, perpaduan dapat dipupuk dengan cara yang lebih akrab lagi.

Sekiranya perpaduan mampu menjadi pemangkin kepada ekonomi yang mantap dan berdaya maju, ia juga dapat membentuk sebuah masyarakat yang penyayang.

Dewasa ini, baik di dada-dada akhbar mahupun di media massa banyak memaparkan berita-berita yang menunjukkan bahawa rakyat Malaysia sebagai masyarakat yang penyayang ekoran tindakan mereka membantu insan lain tanpa dibatasi faktor kaum.

Baik kaum Cina, Melayu maupun India, masing-masing tidak lokek menghulurkan bantuan kepada mereka yang memerlukan sama ada dari segi kewangan, nasihat, tenaga, kepakaran, kalungan doa, dan sebagainya.

Bantuan yang diberi bukan sahaja di peringkat tempatan tetapi juga menjangkau ke luar negara. Peperangan di Iraq dan beberapa buah negara lagi hingga rakyat menderita turut mendapat simpati di kalangan rakyat di negara ini.

Selain menghulurkan derma dalam bentuk kewangan, makanan, dan pakaian turut diberikan. Pegawai-pegawai perubatan turut dihantar ke sana untuk memberikan rawatan. Dalam hal ini, semua kaum saling berganding bahu mencurahkan apa jua bantuan yang terdaya demi nilai kemanusiaan.

Selain itu, dasar kerajaan melalui pendidikan telah membantu ke arah perpaduan antara kaum yang lebih akrab berbanding zaman sebelum kemerdekaaan.

Penggunaan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar ternyata dapat menyatukan kaum-kaum di negara ini. Bukti, hampir keseluruhan rakyat di negara ini dapat berkomunikasi dengan menggunakan bahasa Melayu yang baik lagi lancar.

Kewujudan Sekolah Bestari selain memanfaatkan teknologi multimedia dalam pengajaran dan pembelajaran, ia juga dapat memupuk perpaduan antara kaum.

Di dalam satu kawasan persekolahan, setiap kaum dapat berinteraksi antara satu sama lain sama ada semasa belajar, bermain maupun melakukan aktiviti-aktiviti lain yang dijalankan.

Malah dalam peringkat awal usia, mereka akan didedahkan dengan pelbagai bentuk kebudayaan dan kepercayaan yang berbeza-beza. Dengan cara ini, rasa hormat-menghormati di atas perbezaan yang wujud sentiasa dipupuk.

Jelasnya, kemudahan pembelajaran dengan sistem kurikulum

yang berkesan dapat melahirkan generasi muda yang pintar dan cergas yang merupakan aset penting kepada negara pada masa hadapan.

Dalam pada itu, bidang sukan juga dilihat sebagai bidang yang berkesan dalam menyatukan kaum di negara ini. Atlet-atlet dari kaum yang berbeza-beza dapat bermesra antara satu sama lain semasa menjalani latihan tanpa rasa tersisih atau sebagainya.

Setiap kali kejohanan atau sesuatu pertandingan diadakan terutamanya yang melibatkan atlet negara akan mendapat sokongan yang padu dan menyeluruh daripada rakyat di negara ini meskipun atlet tersebut dari kaum lain.

Kejohanan Piala Thomas atau perlawanan bola sepak jelas membuktikan bahawa rakyat di negara ini tidak memilih ‘bulu’ untuk menyokong pasukan negara. Sebaliknya atas nama Malaysia, mereka memberikan sokongan yang padu kepada semua atlet yang terlibat.

Atas semangat dan sokongan yang diberikan, Malaysia bukan sahaja berjaya melahirkan atlet-atlet yang berkebolehan tetapi juga turut dikagumi atas kemampuannya menganjurkan kejohanan yang bertaraf antarabangsa seperti Sukan Komanwel.

Ini sesungguhnya tidak akan tercapai jika rakyat di negara ini tidak bersatu hati dan menghormati antara satu sama lain. Sebaliknya perpaduan yang dipupuk dan disemai berjaya menjadikan Malaysia sebagai sebuah negara yang dikagumi di pentas dunia.

GLOSARI

- ideologi** : suatu pegangan atau kepercayaan terhadap aturan atau nilai-nilai tertentu yang diperkenalkan.
- isu sensitif** : isu-isu yang boleh membangkitkan rasa marah atau tidak puas hati pihak-pihak yang berkenaan.
- subversif** : unsur-unsur yang berbahaya terhadap perpaduan dan keselamatan negara yang harus dibanteras segera.
- identifikasi** : tanda pengenalan terhadap sesuatu.
- mengeksplorasi** : menggunakan sepenuhnya segala-gala yang ada.
- prejudis** : bersikap prasangka.
- polisi** : dasar, kaedah atau cara yang menentukan pelaksanaan sesuatu perkara.

SIRI PANDUAN KENEGARAAN

GLOSARI

- diskriminasi** : bersikap pilih kasih atau tidak bersikap adil terhadap pihak tertentu.
- kuota** : jumlah tertentu yang diperuntukkan untuk memenuhi sesuatu tujuan.
- forum** : tempat yang menjadi medan perbincangan atau bertukar-tukar fikiran dengan pelbagai pihak.
- modal** : dana atau sumber kewangan.
- korporat** : ahli perniagaan yang berjaya dalam bidang yang diceburi.

SOALAN

1. Apakah ideologi kebangsaan negara ini?
2. Mengapakah peristiwa 13 Mei 1969 tercetus?
3. Apakah faktor yang mendorong hubungan antara kaum renggang sekitar tahun 60-an?
4. Apakah antara syor yang terkandung dalam Penyata Razak 1956?
5. Bagaimanakah zaman pendudukan Jepun menyebabkan hubungan antara Melayu dan Cina renggang?
6. Apakah prinsip-prinsip yang terkandung dalam Rukun Negara?
7. Apakah tujuan pelaksanaan Dasar Ekonomi Baru (DEB)?
8. Bilakah Hari Perpaduan diadakan setiap tahun?

